Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	18C/76/2001
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1101899627
Dátum vydania rozhodnutia:	29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Hlistová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2018:1101899627.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Hlistovou v právnej veci žalobcov v 1. rade:xx, v 2.rade:xx, obaja zastúpení: ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarožkova 5, 814 99 Bratislava IČO: 35 975 016, proti žalovanému: Život Publishing, a.s., Prievozská 14, 821 09 Bratislava, IČO: 51 249 723, zast.: JUDr. Ján Havlát, advokát, Rudnayovo nám. č.1, 811 01 Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý ospravedlniť sa žalobcom.xx a xx
v prvom nasledujúcom čísle týždenníka ŽIVOT, ktorý bude pripravovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, rovnakým typom a veľkosťou písma ako uverejnený článok „x spreneveril päť miliónov", vrátane nadpisu Ospravedlnenie rovnakým typom
a veľkosťou písma ako bol nadpis uvedeného článku, umiestnené bez reklamy ako jediný článok na samostatnej strane, na ktorej začínal aj uvedený článok a s rovnakým zámerom zaujať širokú verejnosť, v znení:
,, Ospravedlnenie "
„Spoločnosť Život Publishing, a.s. sa ospravedlňuje xx a xx za neoprávnený zásah do práv na ochranu ich osobnosti spôsobený uverejnením článku „xx spreneveril päť miliónov" s podtitulom ,,Keby dnes ,, xx" žil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu.", ktorý vyšiel v spoločenskom týždenníku ČAS č. 01/2001 dňa 14.05.2001, str. 58 a 59, a ktorého autorom je redaktor xx. "

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalobcovi súd p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 30.05.2001 sa žalobcovia domáhali voči
právnemu predchodcovi žalovaného, spoločnosti Vydavateľstvo časopisov a novín, spol. s r.o., Jelenia 18, 812 78 Bratislava ochrany osobnosti a určenia povinnosti zaplatiť žalobcom nemajetkovú ujmu vo výške 1.000 000 Sk. Oprávnenosť svojho nároku odôvodnili tým, že dňa 14. 05. 2001 uverejnil žalovaný v týždenníku Čas na str. 58-59 článok redaktora xx "xx spreneveril päť miliónov!" s podtitulom "Keby dnesxx žil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu“, ktorý žalovaný venuje úvahám o protiprávnom konaní a s tým súvisiacej smrti slávneho reprezentanta slovenského ľadového hokeja xx. Žalovaný o údajnej samovražde populárneho xx, prezývaného "xx" a jej príčine nepochybuje, jeho úvahy nie sú hypotézami alebo teóriami, ale priam rozsudkom sudcu, sformulovaným v titule predmetného článku - xx spreneveril päť miliónov. V rozpore s princípom prezumpcie neviny žalovaný na viacerých miestach článku uvádza ako dokázaný fakt, že nebohý xx

ako prezident Slovenského zväzu ľadového hokeja minul obrovskú sumu peňazí hokejového zväzu na hazardné hry. Žalovaný doslova použil nasledovné výroky:
xxspreneveril päť miliónov!"
" Keby dnes populárny "xx" žil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu."
„Minul peniaze hokejového zväzu. " Hokejové peniaze teda použil pravdepodobne na vyrovnanie účtov či na ďalšie hazardovanie "
" xx si uvedomoval, že ak sa príde na spreneveru piatich miliónov, odsúdia ho a pôjde sedieť".

2. Článok nepravdivo obviňuje xx zo závažného trestného činu. Takéto hrubé obvinenie závažným spôsobom zasahuje do osobnosti nebohého xx, dehonestuje po jeho smrti jeho meno na verejnosti i v rodinnom kruhu a poškvrňuje pamiatku na tohto slávneho muža slovenského športu. Uvedeným článkom bola poškodená nielen česť nebohého, ale celej jeho rodiny, ktorá sa dostala do povedomia verejnosti ako rodina defraudanta a s touto povesťou musí ďalej žiť predovšetkým jeho manželka a maloleté dieťa. Nakoľko zásah do osobnosti xx bol vykonaný mediálnou formou - zverejnením nepravdivých informácií v tlači, útok na menovaného je verejný, čo spolu s vyššie uvedenými okolnosťami zvyšuje jeho silu a robí útok mimoriadne intenzívnym.

3. Vzhľadom k tomu, že konaním žalovaného bola v značnej miere znížená dôstojnosť pamiatky nebohého xx a tým dobré meno a vážnosť jeho rodiny v spoločnosti, žiadajú žalobcovia náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výška je žalobcami vyčíslená s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Ide o pošpinenie rodiny bývalého slávneho reprezentanta a funkcionára slovenského ľadového hokeja nakoľko nebohý xx bol nepravdivo obvinený zo závažného trestného činu a tým utrpela vážnosť a povesť jeho celej rodiny, pričom útok bol vykonaný verejne.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, vo svojom písomnom podaní zo dňa 17.12.2001 poukázal na ustanovenie §15 Obč. zákonníka, podľa ktorého po smrti fyzickej osoby patrí právo na ochranu jej osobnosti osobám tu uvedeným. Toto právo na tam uvedené osoby neprechádza dedením ani iným spôsobom, ide tu o zvláštne osobnostné právo, ktoré nie je čo do funkcie a obsahu zhodné s osobnostným právom zomrelej fyzickej osoby. Osoby uvedené
v §15 OZ si v rámci postmortálnej ochrany osobnosti zomrelej fyzickej osoby nemôžu svojim menom úspešne uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ak by sa týmto osobám peňažné zadosťučinenie poskytlo, stratilo by svoju satisfakčnú funkciu, ktorou je zmierňovanie nemajetkovej ujmy práve zomrelej fyzickej osohy, ale práve naopak, nadobudlo by majetkovú hodnotu (rozsudok Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 1 Co 338/94). Keďže žalobcovia vo svojej žalobe žiadajú iba náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, mal za to, že už na základe uvedeného by mala byť ich žaloba zamietnutá.
5. V poradí prvom rozsudku č.k.18C 76/2001-40 zo dňa 22.01.2002 prvostupňový súd žalobu, na základe argumentácie žalovaného s ktorou sa stotožnil, zamietol .

6. V konaní pred Krajským súdom v Bratislave ako odvolacím súdom vedeným pod sp.zn. 10Co 238/2004, na základe podaného odvolania stranou žalujúcou , žalobcovia zmenili žalobu a žiadali popri nemajetkovej ujme zaviazať žalovaného k uverejneniu ospravedlnenia
v týždenníku ŽIVOT a upustenia akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti. Odvolací súd na pojednávaní konanom dňa 17.12.2004 pripustil zmenu žaloby, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie (Uznesenie Krajského súde v Bratislave č.k. 10Co 238/2004-99 zo dňa 17.12.2004).

7. Prvostupňový súd na pojednávaní konanom dňa 06.03.2008 pripustil zmenu žaloby a v poradí druhom rozsudku č.k. 18C 76/2001 - 238 zo dňa 19.06.2008 žalobe čiastočne vyhovel a právnemu nástupcovi žalovaného, spoločnosti RINGIER SLOVAKIA a.s., uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcom v 1. a 2. rade v prvom nasledujúcom čísle týždenníka Život, ktorý bude pripravovaný po právoplatnosti rozsudku, rovnakým typom a veľkosťou písma ako uverejnený článok „xx spreneveril päť miliónov" vrátane nadpisu Ospravedlnenie s rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol nadpis uvedeného článku, umiestnené bez reklamy ako jediný článok na samostatnej strane x, na ktorej začínal aj uverejnený článok a s rovnakým zámerom zaujať širokú verejnosť, v znení: „Spoločnosť RINGIER SLOVAKIA a.s. sa ospravedlňuje xx a xx za neoprávnený zásah do práv na ochranu ich osobnosti spôsobený uverejnením článku „xx spreneveril päť miliónov" s podtitulom „Keby dnes populárny xx" žil, sedel by vo väzení.

Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu". , ktorý vyšiel v spoločenskom týždenníku ČAS č. 01/2001 dňa 14.5.2001, str. 58 a 59, a ktorého autorom je redaktor xx“. Súčasne žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 300 000,-Sk a žalobcovi v 2. rade sumu 30 000,-Sk titulom nemajetkovej ujmy. V časti 670 000,-Sk a v časti povinnosti žalovaného zdržať sa a upustiť od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti žalobcov uverejňovaním a rozširovaním nepravdivých informácií o osobe ich manžela a otca, zosnulého pána xx zamietol.

8. Prvostupňový súd tak rozhodol na základe vykonaného dokazovania ktorým mal preukázané, že dňa 14.05.2001 uverejnil právny predchodca žalovaného v týždenníku Čas na str. článok autora xx ,,xx spreneveril päť miliónov!" s podtitulom „Keby dnes populárny „ xx" žil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu." Minul peniaze hokejového zväzu. „Hokejové peniaze" teda použil pravdepodobne na vyrovnanie účtov či na ďalšie hazardovanie. xx si uvedomoval, že ak sa príde na spreneveru piatich miliónov, odsúdia ho a pôjde sedieť. Uverejneným článkom bolo závažným spôsobom zasiahnuté do súkromného a rodinného života žalobcov. Znížením cti a dôstojnosti ich manžela a otca, bolo zasiahnuté do ich dobrého mena
a vážnosti. Z vyšetrovacieho spisu číslo ČVS: OÚV-133/02- 2001 vyplýva, že vo veci podozrenia z trestného činu sprenevery podľa § - 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť xx, v xx
v Slovenskom zväze ľadového hokeja tým, že v čase od 4.7.1997 do 13.03.1998 nevyúčtoval sumu peňazí 210.000,-CHF, ktoré peniaze boli v čase od 4.7.1997 do 16.1.1998 vyzdvihnuté xxz pokladne Medzinárodného hokejového zväzu, po čom xxuvedené peniaze prevzal, k prevzatiu peňazí dňa 23.1.1998 ako prezident SZĽHxx, generálnemu sekretárovi, vystavil potvrdenie
o prevzatí sumy peňazí spolu 210.000,-CHF, potom peniaze v sume 210.000,-CHF použil pre svoju potrebu, takto konaním xxSlovenskému zväzu ľadového hokeja bola spôsobená škoda vo výške 5.000.000,10 Sk, bolo trestné stíhanie odložené z dôvodu neprípustnosti nakoľko xxzomrel. Z tohto istého dôvodu bolo uznesením Prezídia policajného zboru - Úradu boja proti korupcii č. ČVS: PPZ-41/ BPK-B-2004 zo dňa 30.5.2005 trestné stíhanie zastavené. Táto skutočnosť bola potvrdená okrem iného aj výpoveďou svedkaxx, príslušníka policajného zboru, ktorý uviedol, že niekedy v roku 2001 napadlo trestné oznámenie, pravdepodobne podané p.xx. On nevedel kto to je a preverovaním sa zistilo, na základe podkladov zo zväzu ľadového hokeja, že došlo asi
k sprenevere 1.000.000,-švajčiarskych frankov, ktoré boli zaslané zväzu ľadového hokeja. Konanie na polícii bolo odložené z dôvodu, že podozrivá osoba bola mŕtva. Nevie, či bolo trestné oznámenie podané na neznámu osobu alebo na konkrétnu osobu. Ako podozrivá osoba vystupoval vtedajší predseda zväzu ľadového hokejaxx. Nemá vedomosť
o tom, že by on poskytol informácie médiám, v tom čase boli na polícii hovorcovia.
8.1. Ako vyplýva z doplnení návrhu, predmetom konania je ochrana osobnosti žalobcov a nemajetková ujma 1.000.000,-Sk a preto prvostupňový súd nárok žalobcov posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.
Podľa § 11 Obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa § 13 ods. 1, 2, 3 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.
Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
8.2. Z výpovede svedkaxx, riaditeľa spoločnosti Pro hokej vyplynulo, že v čase vydania článku bol v MC Nitra ako riaditeľ spoločnosti. Súčasne bol ako dobrovoľný funkcionár dozornej rady SZĽH. xxdôverne poznal, spolupracoval s ním a vie, že bol podnet na Slovenský zväz ľadového hokeja (ďalej len SZCH),aby riešil problém finančných prostriedkov, ktoré boli preberané SZĽH procedurálnym rozporom, totižto mali ísť bankovým prevodom a nemali sa preberať
v hotovosti. Toto bolo zo strany SZCH postúpené aj orgánom činným v trestnom konaní. Zrazu po 3 rokoch nejakým záhadným spôsobom orgány činné v trestnom konaní zistili, že existuje potvrdenie na základe ktorého mal xxprevziať finančné prostriedky. Toto potvrdenie spochybňuje, a to na základe šetrenia dozornej rady SZĽH ako aj svojho presvedčenia, lebo vie ako jeho kolega a nadriadený,

že takéto potvrdenie za svojho života nepodpísal, nepodpísal žiadnu takúto finančnú transakciu. O predmete sporu vie už 5 rokov
z informácii žalobkyne a predvolania na pojednávanie. So žalobkyňou sa v minulosti rozprával všeobecne o vydanom článku a je presvedčený, že článok je tendenčný a nie je založený na pravde, nakoľko s xxmal nadštandardne vzťahy osobné, rodinné a aj sám svedok dementoval zverejnenie článku v stĺpci vyznačenom v modrom na čl. 8. S xxbol v úzkom rodinnom kruhu s manželkou, strávili spolu spoločné dovolenky, ich vzťahy boli dôverné, xxbol schopný odovzdať mu svoje peniaze, ktoré svedok prevážal z banky do banky v pancierovom aute, bol jeho spolupracovníkom s ktorým denne bol 12 až 16 hodín, nakoľko boli pracovne vyťažení. Boli priateľmi, spájalo ich viacero spoločných vecí. Nadštandardný vzťah mali aj so žalobkyňou, nakoľko sa stretávali aj na podujatiach. Má so žalobkyňou kamarátsky vzťah, avšak už nie taký ako to bolo za života jej manžela. Prestal pracovať v dozornej rade a nemal už možnosť oboznámiť sa s preverovacím spisom. Svedkyňa .xx, žalobkyne uviedla, že o predmetnom článku vie od žalobkyne. Žalobkyňa po uvedenom článku trpela depresiami, kvalita jej života sa zhoršila, prestala chodiť medzi ľudí, nevedela ako sa má brániť. Do svojich 19-tich rokov žila vxx, kde mala veľa priateľov, pred uverejnením článku ju ako modelku a herečku ľudia obdivovali, avšak po uverejnenom článku sa postoj ľudí k nej zmenil v odpor. Ľudia
v prítomnosti svedkyne jej kládli otázky ohľadom článku, či už postavila dom z ukradnutých peňazí. Svedkyňa pracovala naxx, kde sa jej ako vypytovali taktiež na okolnosti článku. Pohľad ľudí sa zmenil po uverejnenom článku k horšiemu. xx je malé mesto, kde sa ľudia poznajú. Že sa zmenil postoj ľudí k odpor k žalobkyne vie z priamych narážok obyvateľov xx na žalobkyňu, ukazovaním prstov a pod. Nevedela uviesť, ktorí ľudia sa pýtali žalobkyni, či už postavila dom z nakradnutých peňazí, boli to viacerí. Obyvatelia xxsa pýtali žalobkyni ako to bolo s okolnosťami uverejnenými
v predmetnom článku. Z výpovede svedkyne xxvyplynulo, že je novinárka, kamarátka žalobkyne od roku 1980, o predmetnom spore jej povedala žalobkyňa, avšak dovtedy o článku už vedela. V roku 2001 pracovala akoxx. So žalobkyňou sa stretávali cez víkendy. Synovia svedkyne, aj keď sú starší od syna žalobkyne, brávali syna žalobkyne na výlety, hrávali sa s nim. Cez týždeň si svedkyňa so žalobkyňou chodila sadnúť na kávu. Žalobkyňa prispievala do rôznych časopisov článkami, so svedkyňou profesijne konzultovala príspevky, svedkyňa jej články korigovala, štrukturovala, navrhla aký článok má urobiť pre periodiku a to v období od r. 1987 do r. 2001, kedy
z dôvodu uverejnenia predmetného článku vydavatelia prestali mať záujem o spoluprácu so žalobkyňou. Nemala do čoho písať. Všade kolovala informácia, že z dôvodu okolnosti uverejnených v článku je dobre situovaná, nie je bezúhonná, a všade vo vydavateľstvách narazila na zatvorené dvere. Navrhovatelia prispievala do časopisovxx, ktoré sú už zrušené. V xxzačínal časopisxx, kde sa zvažovalo o tom, že žalobkyňa by viedla redakciu, aby pokračovala československá kontinuita v rámci spoločenského života. Avšak po vydaní článku sa komunikácia so žalobkyňou zrušila
a časopis prešiel do iného vydavateľstva. Svedkyňa so žalobkyňou nespolupracovala ako kolegyňa. Predmetný článok absolútne rezonoval medzi novinármi a to, že xxspreneveril 5 mil., že žalobkyňa o tom musela vedieť. Nestretla sa s osobou, ktorá by bola rokovala so žalobkyňou s tým, že nemajú o ňu záujem, že jej nechcú zobrať príspevky. Žalobkyňa chodila za svedkyňou s plačom, že sa nemôže zamestnať, že jej nechcú zobrať príspevky. Svedkyni nikto nepovedal, že nemôžu zobrať žalobkyne príspevky do periodík a časopisov, má to od žalobkyne. Svedkyňa k tomu udáva, že išlo o tzv. tichý dištanc, že nikto to nedá na papier, ale všetci o tom vedia. Svedkyňa nevie uviesť osobu, ktorá tvrdila, že žalobkyňa nie je bezúhonná. Nestretla sa s osobou, ktorá rokovala so žalobkyňou. Svedkyňa xx uviedla, že vie čo je predmetom sporu od žalobkyne. Sú najlepšie kamarátky, veľmi často sa stretávajú, sú v každodennom kontakte. Ich synovia sú vrstovníci, sú kamaráti. Žalobkyňa veľmi ťažko uverejnenie predmetného článku znášala, a to od prebdených noci, cez plač a debaty u nás, ešte aj za prítomnosti matky svedkyne. Článkom sa zasiahlo do dobrého mena žalobkyne, nakoľko si články určíte prečítali. Článok vyvolal negatívne reakcie aj v zahraničí u emigrantov - športovcov. Ako sa títo vyjadrovali nevedela uviesť. Syn svedkyne sa pýtal syna žalobkyne či je jeho otec zlodej. Svedkyne sa pýtal jej syn. Odpovedala mu, že to nie je pravda. Jej syn a syn žalobkyne sa poznajú od malička, narodili sa vr. 1996. Žalobkyňu do uverejnenia článku obdivovali, jej manžel bol osobnosť, avšak po uverejnení článku sa na ňu pozerali škodoradostne. Boli to ľudia z tenisových kruhov, nakoľko prešli z hokeja na tenis, išlo o negatívne reakcie. Konkrétne mená nevedela uviesť. Pánxx, ktorý žije v xxsa za prítomnosti jej manžela pýtal na predmetný článok, hovorili o ňom. Negatívne reakcie bližšie nevedela konkretizovať. Rozprávali sa o článku, zo strany prítomných to bolo škodoradostné.
8.3.Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade závažného porušenia občianskej cti, ktoré porušenie predstavuje zásah do osobnosti občana. Zásah musí byť

objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Musí ísť o jednanie proti mravnej integrite, znižovanie dôstojnosti, vážnosti, cti, o jednanie z hľadiska vzťahu
k spoluobčanom, o zásah do súkromia, o jednanie ohrozujúce postavenie a uplatnenie
v spoločnosti. Objektívna spôsobilosť zásahu spočíva v objektívne existujúcej možnosti, že sa ním vyvolá buď porušenie alebo čo i len ohrozenie chránených osobnostných práv fyzickej osoby. Tento znak je daný vtedy, ako so zreteľom na všetky okolnosti, za ktorých
k zásahu došlo, je tento objektívne, teda nezávisle na subjektívnych pocitoch, či náhľadoch toho do práv, ktorého bolo zasiahnuté, spôsobilý narušiť osobnosť fyzickej osoby alebo aspoň vyvolať hrozbu, že bude narušená. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ust. § 11
a nasledujúce Občianskeho zákonníka, nie je teda významná subjektívna stránka, ale len objektívna stránka. Možno sa domáhať najmä, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. V konaní bolo vyšetrovacím spisom Policajného zboru preukázané, že konanie podozrivého xxo spáchaní trestného činu sprenevery bolo pre úmrtie odložené a z toho istého dôvodu bolo uznesením Prezídia policajného zboru - Úradu boja proti korupcii č. ČVS: PPZ- 41/BPK-B-2004 zo dňa 30.5.2005 trestné stíhanie zastavené.
8.4.Súd mal predmetným článkom preukázané tvrdenie žalobcov o uverejnení článku žalovaným s nadpisom „xxspreneveril päť miliónov!", s podnadpisom „Keby dnes populárny „xx, sedel by vo väzení". Takýto závažný zásah do súkromia vrátane rodinného života žalobcov (keďže medzi žalobcami a ich manželom a otcom existovali sociálne, citové, morálne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života), bol vykonaný mediálnou formou (predané 42.000 výtlačkov - preukázané faxovým podaním zo dňa 18.6.2008), čo zvyšuje jeho silu a robí útok mimoriadne intenzívnym a takýto zásah spočívajúci v médiách tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok žalobcov nielen na ospravedlnenie, na ktoré súd odporcu zaviazal, ale aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (Rozsudok Najvyššieho súdu SR 1 Col5/97). Súd priznal žalobkyni v 1.rade nemajetkovú ujmu 300.000,-Sk a žalobcovi v 2.rade 30.000,-Sk z dôvodu, že ospravedlnenie v týždenníku Život má väčší rozsah (predajnosť 130 000 kusov - nebolo medzi účastníkmi sporné) ako bol zverejnený predmetný článok v týždenníku Čas a vo zvyšku nemajetkovej ujmy zamietol. Pri výške nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 3 Obč. zák. skúmal dve zákonom stanovené hľadiská, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k porušeniu došlo. Súd z vykonaného dokazovania ustálil, že vzhľadom k tomu, že trestné stíhanie začaté vo veci (ďalšie dôkazy účastníci neoznačili - §120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) bolo zastavené
a teda nebolo právoplatným rozsudkom preukázané, že manžel a otec navrhovateľov sa dopustil trestnej činnosti, došlo k závažnému zásahu do občianskej cti, dôstojnosti manžela
a otca žalobcov a tým teda do súkromia žalobcov. Súd z pomedzi okolnosti, za ktorých došlo k zásahu, prihliadol predovšetkým nato že pravde sa priečiace údaje v uverejnenom článku zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života fyzickej osoby - občianskej bezúhonnosti, manžela a otca žalobcov. Počas konania neboli produkované žiadne také dôkazy, ktoré by naznačovali presahovanie rámca bývalého bydliska žalobkynexx) a práce žalobkyne (možnosť externej publikácie článkov v časopisoch). Žalobkyňa v 1.rade tvrdila, že do roku 1993 pôsobila ako herečka, od roku 1984 do roku 1995 ako modelka. Dôkazné nepreukázala, že by bola známou osobnosťou, ani osobnosťou verejného a spoločenského života (§ 120 ods. 1 O.s.p.).
8.5. Žalovaný tvrdil, že predmetné uznesenia orgánov činných v trestnom konaní majú charakter právoplatných rozhodnutí, z ktorých je súd v zmysle Občianskeho súdneho poriadku povinní vychádzať. Z nich jednoznačne vyplýva k akým zisteniam orgány činné
v trestnom konaní dospeli. Novinári majú právo šíriť informácie, ktoré im boli poskytnuté orgánmi činnými v trestnom konaní zvlášť, keď ide o informácie týkajúce sa trestnej činnosti verejne známych osôb, čo xxnepochybne bol, ako tvrdia i navrhovatelia. Obvinenia xxa zo sprenevery mali skutkový základ, ich autorom bol príslušný štátny orgán
a preto bolo nielen právom žalovaného ale aj jeho úlohou tieto informácie šíriť. Uverejnenie pravdivých informácii sa nemohlo neoprávnene dotknúť osobnostixx.
8.6.V tejto súvislosti súd poukázal na to, že podľa § 135 O.s.p. súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Ako už bolo vyššie uvedené, právoplatným rozsudkom súdu nebolo vyslovené spáchanie trestnej činnosti, nebol manžel žalobkyne v 1.rade právoplatne odsúdený za trestnú činnosť. Z Uznesenia ČVS: OÚV-133/02-2001 zo dňa 16.3.2001, ktorým bola vec odložená sa jasne uvádza, že ide o podozrenie

zo spáchania trestného činu, v zastavujúcom uznesení ČVS: PPZ-41/BPK-B-2004 zo dňa 30.5.2005 ide len o nesprávnu formuláciu. Voči manželovi žalobkyne v 1.rade nebolo preukázané, ani len že bolo vznesené obvinenie. Z uznesenia jednoznačne vyplýva, že ide
o trestné konanie začaté vo veci (podľa § 160 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb.- Tr. poriadku a nie podľa § 163 Tr. por.) a preto mala byť aj zo strany médií rešpektovaná prezumpcia neviny.
8.7. V časti povinnosti odporcu zdržať sa a upustiť od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti navrhovateľov uverejňovaním a rozširovaním nepravdivých informácií
o osobe ich manžela a otca, zosnulého pána xxzamietol z dôvodu, že navrhovatelia sami tvrdili, že už odporca do práv na ochranu osobnosti v súčasnosti nezasahuje.

9. Na základe odvolania oboch sporových strán, Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26.10.2010 č.k. 8Co 259/2008 - 323 zmenil rozsudok prvého stupňa v napadnutej časti, t.j. uloženie povinnosti zverejniť ospravedlnenie a uhradiť nemajetkovú ujmu tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že... „vychádzajúc
zo záverov vykonaného dokazovania neboli v danom prípade splnené zákonom stanovené predpoklady pre poskytnutie ochrany proti neoprávneným zásahom do osobnostných práv navrhovateľov v 1. a 2. rade, pretože žiadne výroky, ktoré boli obsahom predmetného článku, nemohli zasiahnuť do žiadnej zo zložiek práva na ochranu osobnosti navrhovateľov v 1. a 2. rade, keď z obsahu článku vyplýva, že celý článok, ako aj všetky namietané výroky, sa týkali výlučne osoby a osobnosti xxa boli uverejnené v súvislosti s informáciou o tom, že prevzal v mene SZĽH finančné prostriedky v prepočte cca 5.000.000.- Sk. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že napádané výroky uverejnené v predmetnom článku sú obsahovo zhodné so skutkovými okolnosťami uvedenými aj v citovanom uznesení OUV PZ v Bratislave III zo dňa 16.3.2001. je teda zrejmé, že konanie xxv súvislosti
s prevzatím týchto finančných prostriedkov bolo predmetom vyšetrovania orgánmi činnými
v trestnom konaní a autori článku vychádzali z informácií prevzatých od orgánov činných
v trestnom konaní, preto tieto informácie možno považovať za dôveryhodné. Ďalej odvolací súd dospel k záveru, že použitie a téma disponovania s vysokou sumou finančných prostriedkov patriacou SZĽH bola predmetom záujmu verejnosti a odporcovi prináležalo legitímne právo informovať verejnosť prostredníctvom tlače o týchto závažných otázkach, ako aj zisteniach orgánov činných v trestnom konaní a na základe toho dospel k záveru, že tvrdenia obsiahnuté v predmetnom článku boli chránené slobodu prejavu a neboli spôsobilé zasiahnuť do práv navrhovateľov v 1. a 2. rade na ochranu osobnosti v takej miere, že by poškodili ich dobré meno, česť a ľudskú dôstojnosť tak, ako to má na mysli ust. § 11 Obč. zák..
9.1.Predmetom ochrany v zmysle citovaných ustanovení sú imateriálne hodnoty
a stránky osobnosti človeka, akými sú napr. meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod., na ktoré sa v Občianskom práve upínajú osobitné práva, nazývané aj všeobecné osobnostné práva alebo práva späté s osobnosťou človeka, a to vzhľadom na to, že ide o výsostné osobnostné stránky patriace každej fyzickej osobe. Špecifickosť osobnostných práv spočíva v ich osobitnom objekte, na ktorý sa upínajú, resp. ktorý je ich nositeľom, t.j. na človeku. Predmetom ochrany je osobnosť fyzickej osoby v jej celistvosti. Čiastkové osobnostné práva sú preto chránené len v rámci celkovej ochrany osobnosti. Preto aj výpočet jednotlivých čiastkových osobnostných práv ust. § 11 Obč. zák., ktoré vytvárajú jednotné, základné osobnostné práva, je len demonštratívny. Predmetom práva na ochranu cti
a dôstojnosti je česť konkrétnej fyzickej osoby v jej rozmanitých spoločenských vzťahoch, ktorá získala a požíva v spoločnosti dobrú povesť, pričom rozsah uvedeného práva sa
v priebehu ľudského života vyvíja v súvislosti s jeho uplatňovaním v spoločenskom dianí.
9.2.Subjektom práva na ochranu osobnosti je len fyzická osoba, ako ľudská bytosť človek, pretože len táto môže byť nositeľom osobnosti, resp. jednotlivých hodnôt tvoriacich osobnosť. Spôsobilosť mať práva nadobúda každá fyzická osoba ako individualita okamihom narodenia (prípadne počatím); pre všetky fyzické osoby je táto spôsobilosť rovnaká a nemôže byť obmedzená a zaniká smrťou (§ 7 ods. 1, 2 Obč. zák.). Subjektívne osobnostné právo je právom neoddeliteľným od osobnosti fyzickej osoby, trvá po celú dobu jej života, ako právo rýdzo osobné, a preto sa nemôže pred súdom domáhať úspešne občianskoprávnej ochrany podľa citovaných ustanovení nikto iný, ako sama dotknutá určitá konkrétna fyzická osoba. Teda na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy tá fyzická osoba, voči osobnosti ktorej neoprávnený zásah smeroval a ktorej mohol ujmu spôsobiť. Ak zásah súčasne zasiahol osobnostné práva viacerých fyzických osôb. každá z postihnutých osôb má právo domáhať sa ochrany. Osobnostné práva patria iba konkrétnej fyzickej osobe a trvajú počas jej života; nie sú predmetom dedenia. V tejto súvislosti poukázal na §15 Obč.zák.

9.3.Podľa § 15 Obč. zák., po smrti občana právo na ochranu jeho osobnosti patrí manželovi a deťom a pokiaľ ich niet, jeho rodičom. Ide o osobitné právo v zákone taxatívne uvedených osôb. ktoré sa neviaže na dedenie.
Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu do osobnostných práv, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na integrite oprávneného subjektu tým, že znižuje jeho vážnosť a dôstojnosť v očiach spoluobčanov a tak ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Musí ísť o jednanie proti mravnej integrite,
o znižovanie dôstojnosti, vážnosti, cti, o jednanie z hľadiska vzťahu k spoluobčanom,
o jednanie ohrozujúce postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Forma ochrany a tým aj súdneho výroku a prípadnej reparácie následkov, závisí od charakteru porušenia a ujmy a od okolností prípadu a vhodnosti prostriedkov nápravy.
9.4.Potrebné je tiež rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel medzi nimi treba umiestniť v rozhodujúcom hľadisku pravdivosti, vernosti, objektívnosti a cieľa, ktorý je konkrétnym prejavom sledovaný. Zákonná ochrana je daná len ak vytýkané prejavy sú zásadne nepravdivé, alebo pravdu skresľujúce.
Podľa čl. 10 Dohovoru, každý má právo na slobodu prejavu, táto zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme (okrem iného) ochrany povesti alebo práv iných.
Podľa čl. 26 ods. 1.2 Ústavy SR. sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory, slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idei a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.
9.5. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s aplikáciou čl. 10 Dohovoru konštatovala, že tlač zohráva významnú úlohu v demokratickej spoločnosti
a hoci tlač nesmie prekročiť určité stanovené hranice, vrátane práv na ochranu dobrého mena a povesti iných, jej úlohou je, v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou, prinášať primerané a spoľahlivé informácie a myšlienky k všetkým otázkam verejného záujmu;
s funkciou tlače, ktorá spočíva v rozširovaní informácií, je spojené právo verejnosti tieto informácie prijímať. Predmetom ochrany podľa čl. 10 Dohovoru sú však nielen informácie
a myšlienky, ktoré sú prijímané kladne, priaznivo či ľahostajne, alebo sú považované za neútočné alebo neutrálne, ale tiež tie, ktoré zraňujú, urážajú, útočia, šokujú, sú nepríjemné alebo rušia či znepokojujú. Navyše novinárska sloboda zahŕňa aj možnosť použiť určitú mieru preháňania a provokácie, miera závisí od predmetu kritiky, pričom vo vzťahu k veciam verejného záujmu môže byť oveľa slobodnejšia. Článok 10 Dohovoru chráni nielen podstatu vyjadrených ideí a informácií, ale aj ich formu, v ktorej sú sprostredkované. Článok 10 Dohovoru tiež zaručuje novinárom v súvislosti so spravodajstvom o záležitostiach verejného záujmu ochranu v prípade, že konajú v dobrej viere, aby predložili verejnosti presné
a spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou. Obmedzeniam slobody prejavu
v oblasti všeobecného záujmu necháva čl. 10 Dohovoru len malý priestor. Tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu, môže sa v rozumnej miere spoliehať na obsah oficiálnych správ, bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum, či vlastné šetrene o skutkových okolnostiach v nej uvedených. Úlohou tlače
v demokratickej spoločnosti je aj upozorňovať na možné problémy a nežiaduce javy a jej zámer upútať pozornosť čitateľov možno považovať za legitímny, ak slúži aj na určité objasnenie udalostí, teda zámerom je upútať verejnosť na riešenie určitej spoločenskej otázky.
Právo na slobodu prejavu však nie je absolútne, je to totiž obmedzené, tak, ako to predpokladá čl. 10 ods. 2 Dohovoru a čl. 6 ods. 4 Ústavy SR. právami na ochranu osobnosti
v rozsahu vymedzenom ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obmedzenie práva na slobodu prejavu priznaním práva na ochranu osobnosti nie je porušením čl. 10 Dohovoru.
V prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti treba vychádzať
z požiadavky ich vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda, aby jednému právo nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým.“

10. V dôsledku podaného dovolania voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo strany žalobcov, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 3Cdo 84/2011 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho názoru v dôsledku ktorého žalobu žalobcov zamietol. Vo svojom odôvodnení k právnemu posúdeniu nároku žalobcov na ochranu osobnosti poukázal na to, že ustanovenia § 11 až 16 Občianskeho zákonníka upravujú právo na ochranu osobnosti ako jednotné právo zabezpečujúce v občianskoprávnej oblasti rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a j ej všestranný slobodný rozvoj. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena
a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť
v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom (§ 15 Občianskeho zákonníka). Právna úprava ochrany osobnosti, ktorá je obsiahnutá v Občianskom zákonníku vychádza
z toho, že všetky fyzické osoby majú jednak všeobecné vlastnosti a univerzálne danosti každej ľudskej bytosti, ktoré sa postupne vytvárali a modifikovali v nadväznosti na celkový vývoj ľudstva v oblasti etickej, ekonomickej, politickej, kultúrnej, náboženskej a pod., jednak osobitné vlastnosti dané individualitou a neopakovateľnosťou osobnosti každého jednotlivého človeka vo všetkých stránkach a sférach jeho života. Predmetné ustanovenia zohľadňujú tak univerzálnosť platiacu pre všetkých ľudí, ako aj mnohorakú diferenciáciu vyplývajúcu z toho, že každý človek je jedinečný, originálny, inak osobnostne štruktúrovaný. Občiansky zákonník zabezpečuje ochranu osobnosti z oboch uvedených aspektov.
10.1. Žalobcovia sa v konaní domáhali ochrany ich osobnosti tvrdiac, že žalovaný do nej neoprávnene zasiahol publikovaním novinového článku, v ktorom bol manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcu 2./ označený za osobu, ktorá sa dopustila sprenevery. Dovolací súd, rešpektujúc osobitné stránky vzťahov vznikajúcich v rodine a manželstve, pristúpil najskôr
k posúdeniu spôsobilosti predmetného článku zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby.
10.2. Ak je za zásah do osobnostných práv považovaný písomný prejav, je pre posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti, potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu v ňom použitých výrazových (slovných i grafických) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 10/2005). Pri skúmaní, či článok uverejnený v novinách, časopise alebo inom periodiku zasiahol do osobnostných práv fyzickej osoby, je osobitne významná otázka pravdivosti skutkových okolností, ktoré sú v ňom uvedené. Pokiaľ médiá informujú
o okolnostiach súvisiacich s trestnou činnosťou, treba mať na zreteli tiež princíp prezumpcie neviny, v dôsledku uplatnenia ktorého je o určitej fyzickej osobe ako o páchateľovi trestného činu prípustné informovať verejnosť až po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku (porovnaj tiež Švestka a kol. „Ochrana osobnosti podľa občianskeho práva", Linde Praha, a.s. 1996, str. 304).
10.3. V preskúmavanej veci bolo výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že „trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 Trestného zákona v znení novely č. 557/1991 Zb., ktoré bolo začaté podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 23.06.2004 pod ČVS: PPZ-41/BPK-B-2004, v časti skutku ktorého sa dopustil xx", bolo zastavené uznesením Prezídia policajného zboru, Úradu proti korupcii v Bratislave z 30. mája 2005 ČVS: PPZ-41/BPK-B-2004, „lebo trestné stíhanie je neprípustné a nemožno ho začať z dôvodu, že xxdňa xxzomrel" (viď č.l. 163 až 165 spisu). O vine alebo nevine xxnerozhodoval súd.
10.4. Napriek tomu, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy (čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli v inkriminovanom článku zvolené také slová, slovné spojenia a formulácie, ktoré si čitateľ mohol vysvetľovať tak, že vina xxbola súdom preukázaná. Dovolací súd tu má na mysli na prvej strane daného čísla periodika uverejnený titulok „xxspreneveril päť miliónov" (č.l. 6 spisu), ďalší obdobný, graficky osobitne zvýraznený, titulok „xxspreneveril päť miliónov!" (č.l. 7 spisu) a napokon podtitulok „Keby dnes populárny xx' žil, sedel by vo väzení". Tieto titulky sú výrazovo
a významovo jednoznačné a ich výklad nedáva žiadny priestor na pochybnosti, či xx„spreneveril" (t.j. dopustil sa trestného činu sprenevery) alebo nie. Jednoznačnosť týchto ešte aj graficky (tvarom, farbou a veľkosťou písma) zvýraznených slov a slovných spojení nezmierňujú ani časti článkov publikované

pod titulkami, i keď sa v nich spomína „hrozba obvinenia z trestného činu sprenevery" a vedomosťxx, že „ho odsúdia
a pôjde do väzenia". Bežný (laický, bez právnického vzdelania) čitateľ periodika takého zamerania a takej povahy, o ktoré v danom prípade išlo, nemusí totiž vedieť, či o vine a treste súd môže alebo nemôže rozhodnúť aj po smrti osoby podozrivej zo spáchania trestnej činnosti.
10.5. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že článok vychádzal z podkladov orgánov činných v trestnom konaní a že bolo legitímnym právom dôverovať v správnosť takto získaných informácií. Dovolací súd sa stotožňuje s jeho názorom, že novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Majú pri tom právo spoľahnúť sa, že štátny orgán voči nim koná
v súlade so zákonmi a Ústavou Slovenskej republiky a nemôžu znášať negatívne dôsledky toho, že tak štátny orgán prípadne nekonal (I. ÚS 2/1999). Pri tom treba rešpektovať tiež určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej pre najširšiu verejnosť. Tlač tejto povahy
a tohto zamerania (na rozdiel od publikácií odborných a vedeckých) môže v niektorých prípadoch - s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - podať informáciu aj s určitým zjednodušením. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. I keď nie každé zjednodušenie alebo provokácia musí viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutých osôb, má aj takáto úprava informácie (jej zjednodušenie) svoje limity - nesmie ísť o úpravu, ktorá prekračuje rámec primeranosti, potreby a prípustnosti a vo svojej podstate znamená zásadnú vecnú zmenu získanej informácie.
10.6. Autor článku v danom prípade vychádzal z údajov, ktoré možno považovať za dôveryhodné. Na ich podklade mal ale v článku primerane vyjadriť, že išlo len o podozrenie zo spáchania trestného činu sprenevery, a nie preukázanie toho, že xxtento trestný čin spáchal. Autor článku však takto nepostupoval a poznatkov získaných od orgánov činných v trestnom konaní sa nedržal dôsledne. V článku nepodal iba informáciu o priebehu
a výsledkoch trestného stíhania a nevyjadril v ňom iba „stav podozrenia zo spáchania trestného činu". Predmetný článok, nerešpektujúc zásadu prezumpcie neviny, obsahoval aj také jednoznačné hodnotenie, ktoré evokovalo, že xxspáchal trestný čin sprenevery. Nezostal totiž len pri podaní informácie o podozrení, že xxprevzal sumu 5 000 000 Sk, použil ju na vlastnú potrebu a tým spôsobil hokejovému zväzu škodu
v uvedenej výške, ale konštatoval, že xxtúto sumu spreneveril.
10.7. Zásada prezumpcie neviny chráni každého pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom (Nolkenbockhoff v. Nemecko, rozsudok z roku 1987). Prezumpcia neviny nemôže zabrániť tomu, aby verejnosť bola informovaná o trestnom vyšetrovaní, vyžaduje ale, aby informácie boli podávané so všetkou uvážlivosťou a opatrnosťou. Inkriminovaný článok („uvážlivo a opatrne") neprezentoval Dušana Pašeka iba ako osobu podozrivú zo spáchania trestného činu, čo by nebolo porušením prezumpcie neviny(III. ÚS 83/01), ale ho v rozpore s touto zásadou prezentoval priamo ako páchateľa trestnej činnosti. Z tohto dôvodu treba článok považovať za neprípustný zásah do osobnostných právxx. Tento záver považuje dovolací súd za významný
z hľadiska posúdenia spôsobilosti článku zasiahnuť aj do osobnostných práv žalobcov.
Dovolací súd po konštatovaní vyššie uvedeného na okraj ešte poznamenáva, že vždy treba starostlivo rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Ide o to, že existenciu faktov možno preukázať, otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov ale nepripúšťa dôkazy (Lingens c. Rakúsko, rozsudok z roku 1986; obdobne xxc. Slovenská republika, rozsudok z roku 2001). Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem, c. Rakúsko, rozsudok z roku 2001). Pokiaľ niektorý novinový článok obsahuje aj hodnotiace úsudky autora, je potrebné, aby v ňom bol opísaný relevantný skutkový dej (skutkové tvrdenie) takým spôsobom, ktorý umožňuje čitateľovi urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok. Článok, ktorý to neumožňuje, môže byť so zreteľom na individuálne okolnosti určitej veci neoprávneným zásahom do osobnostných práv (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 61/2000 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/2001). Inkriminovaný článok obsahuje niektoré hodnotiace úsudky, ktorých skutkový podklad nie je dostatočne vysvetlený. Podľa názoru dovolacieho súdu ide o takýto úsudok napríklad v časti článku týkajúcej sa „nešťastného hazardu" ako dôvodu vedúceho k samovraždexx.
Žalovaný v konaní na súdoch nižších stupňov zdôrazňoval, že článok bol realizáciou slobody prejavu. Na tom zotrval aj vo vyjadrení k dovolaniu.
10.8. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky

bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v ktorej je každému dovolené vyjadrovať sa k verejným veciam a vynášať o nich hodnotové súdy. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre pripomína, že tlač je „strážnym psom verejných vecí"
a hrá významnú úlohu v právnom štáte, pretože dovoľuje slobodnú hru politickej diskusie. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie získať. Dovolací súd zdôrazňuje, že verejnosť má právo na „úplné a presné" informácie (porovnaj News Verlag GmbH & CoKG proti Rakúsku, rozsudok z 2000).
10.9. Základné práva a slobody sa v určitom konkrétnom prípade môžu dostať do konfliktu. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (viď napr. PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07) a so zreteľom na to, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (napr. PL. ÚS 7/96). Pri strete práva na informácie a ich šírenie s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, teda základných práv stojacich na rovnakej úrovni, je vecou súdu, aby s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu zvážili, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým právom.
Odporcu treba považovať v danom prípade za „nositeľa" slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom. Obsahom inkriminovaného článku boli nepochybne veci dôležitého verejného záujmu. Išlo o veci,
o ktorých sú novinári v súlade so svojimi úlohami a poslaním v demokratickej spoločnosti oprávnení a povinní informovať. Článok informoval o otázkach legitímneho verejného záujmu - tak v zmysle informácií o osobe Dušana Pašeka, ako aj informácií o priebehu trestného stíhania. Osoby verejného záujmu vo všeobecnosti nemôžu zabrániť tomu, aby sa stali predmetom spravodajskej činnosti v rámci podávania informácií (pokiaľ sa tak deje vo verejnom záujme) a sú z týchto dôvodov vystavené širšej kontrole verejnosti a jej prísnejšiemu hodnoteniu než ostatné osoby. V prípade týchto osôb dochádza k zúženiu priestoru ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv. Treba však zdôrazniť, že aj pri zohľadnení tejto stránky veci nemožno prehliadať prípustné medze realizácie slobody prejavu a práva na informácie, ktoré boli
v danom prípade odporcom prekročené zverejnením informácií nepravdivých, neúplných, pravdu skresľujúcich a porušujúcich zásadu prezumpcie neviny . Pokiaľ odvolací súd
v preskúmavanej veci pri riešení konfliktu slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti prehliadol, že článok prekročil medze slobody prejavu a neprípustne zasiahol do chránených osobnostných práv, spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.
10.10. Dovolací súd súhlasí s konštatovaním žalovaného že zásahom do osobnosti môže byť dotknutá vždy len konkrétna fyzická osoba ako celok predstavujúci jednotu už uvedených všeľudských vlastností (vlastností daných každému človeku) a individuálnych vlastností jednotlivca (čŕt vlastných len určitému človeku). Je tiež pravdou, že predmetný článok sa zameral na osobuxx, ktorý bol stredobodom jeho pozornosti; okrajová zmienka o manželke a deťoch mala zrejme iba vysvetliť pohnútky konania xx
a dokresliť jeho vtedajšiu situáciu. To, že článok za predmet záujmu zvolil iba osobu xx(nie aj osoby žalobcov), ale ešte samo o sebe neznamená, že obsah článku nezasiahol do chránených osobnostných práv žalobcov.
10.11. Človek vo všeobecnosti počas svojho života vstupuje do mnohých medziľudských vzťahov; v rodine, škole, bydlisku, na pracovisku vytvára rôzne spoločenstvá, partnerstvá a kolektívy. Rodinné vzťahy patria medzi najfrekventovanejšie medziľudské vzťahy; najintímnejšími a naj súkromnejšími z nich sú spravidla vzájomné vzťahy medzi manželmi, pripadne medzi rodičmi a deťmi. Vo vnútri rodiny vzniká celý komplex najrozmanitejších vzťahov a väzieb takej povahy a takého charakteru, že jedným vonkajším zásahom vedeným proti niektorému členovi rodiny môže byť porušené právo na ochranu osobnosti viacerých členov rodiny [v súvislosti s tým viď aj Z III. (str. 178)]. Osobitnou stránkou tohto komplexu je nielen to, že a/ určitý vonkajší negatívny vplyv (zásah), ktorý jedna strana tohto vzťahu (jeden z manželov alebo jeden rodinný príslušník) považuje subjektívne za ujmu na svojej osobnosti, je spravidla aj druhou stranou tohto vzťahu (druhým manželom alebo rodinným príslušníkom) subjektívne vnímaný ako osobná ujma, ale tiež to, že b/ ujma spôsobená jednej strane takéhoto rodinného vzťahu ujmou druhej strany daného vzťahu aj objektívne (skutočne) môže byť. Nie je preto vylúčené, že ten istý zásah do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti jedného z manželov alebo členov rodiny je zároveň zásahom do niektorej (rovnakej alebo odlišnej) súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti druhého manžela alebo iných členov rodiny. Bezpochyby je aj v tomto prípade dotknutá konkrétna fyzická osoba s univerzálnymi a individuálnymi vlastnosťami.

10.12. Adekvátne tomu, ako široko, mnohovrstevne a rozmanito je vnútorne rozčlenená (štruktúrovaná) osobnosť fyzickej osoby, prichádza do úvahy aj mnohopočetná možnosť zásahov do práva na ochranu jej osobnosti. Z hľadiska skutkových okolností,
z ktorých žalobcovia v predmetnom konaní vyvodzovali, že žalovaný zasiahol do ich osobnosti, treba poukázať na to, že do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až 13 Občianskeho zákonníka patrí - ako integrálna súčasť jednotného (všeobecného) práva na ochranu osobnosti - tiež právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového
a citového života. V najširšom zmysle sa toto právo týka aj práva na uchovanie pamiatky po najbližšom rodinnom príslušníkovi a právo na „dobré meno (členov) rodiny". Súkromie je týmito ustanoveniami Občianskeho zákonníka považované za najvlastnejšiu, najvnútornejšiu a najintímnejšiu sféru človeka. Takto chápané právo na ochranu súkromia bráni osobnosť pred vonkajším neoprávneným zasahovaním, ktoré nepriaznivo ovplyvňuje rozvoj jej fyzickej, ale aj psychickej, morálnej a sociálnej integrity. Vnútorná sféra človeka nie je izolovaná od vonkajšieho sveta - dianie vo vonkajšom svete bezpochyby dopadá aj na vnútro človeka, sféru jeho emócií, myšlienok, predstáv, postojov, názorov, a vyvoláva v ňom pozitívne i negatívne reakcie. Negatívny zásah do tejto sféry pôsobí neraz zraňujúco, znevažujúco, človeka zbavuje istoty a spôsobuje mu rozličné ujmy. Potreba diskrétnosti
a intimity je univerzálnou vlastnosťou každej ľudskej bytosti. Keďže táto potreba vyžaduje účinnú ochranu, zabezpečujú normy občianskeho práva v rámci ochrany osobnosti aj ochranu takto chápaného súkromia fyzickej osoby. Vychádzajú pri tom tiež z poznania, že za života vytvorené rodinné putá a citové väzby pretrvávajú spravidla aj po smrti fyzickej osoby a sú naďalej pozostalými pociťované a prežívané vo forme pamiatky na zomrelého a úcty k nemu. Význam takýchto pút a väzieb, i keď pretrvávajú v pozmenenej podobe poznačenej smrťou (ktorá v tejto sfére môže mať niekedy dokonca aj umocňujúci vplyv), je nepopierateľný.
10.13. Samotný zánik rodinnoprávnych vzťahov (z pohľadu striktne právneho)
v dôsledku smrti rodiča alebo manžela neznamená automaticky zánik väzieb pozostalých na osobu zomrelého v celej ich škále. Nie je preto vylúčené, že určitý zásah, ku ktorému došlo po smrti fyzickej osoby, je neoprávneným zásahom nielen do osobnosti zomrelého (napríklad jeho občianskej cti a dôstojnosti), ale zároveň aj do osobnosti pozostalých (napríklad do ich práva na súkromie, zachovanie úctivej pamiatky na zomrelého). Podľa individuálnych okolností, za ktorých došlo k takémuto zásahu, prichádza preto do úvahy tak možnosť tzv. postmortálnej ochrany osobnosti zomrelého v zmysle ustanovenia § 15 Občianskeho zákonníka, ako aj možnosť ochrany osobnosti pozostalej osoby v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia v danom prípade zvolili druhú z uvedených možností.
Skutočnosť, na ktorú vzal dôraz odvolací súd - že predmetný článok sa týkal výlučne osoby
a osobnosti xx(opisoval jeho osobu, konanie a posledné okamihy života), bez ďalšieho ešte neznamená, že článok nebol neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcov. Pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie na závere, že článok nezasiahol do cti, ľudskej dôstojnosti a dobrého mena žalobcov, opomenul ale posúdiť vec z pohľadu zásahu odporcu do ich práva na súkromie, spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom (neúplnom) právnom posúdení veci.
Z týchto dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne uviedol, že právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní je záväzný pre súdy nižšieho stupňa.

11. Krajský súd v Bratislave následne uznesením č.k. 8Co 333/2011-377 zrušil rozsudok prvostupňového súdu 18C 76/2001-238 z dôvodu, že absentuje vyhodnotenie vykonaných dôkazov z hľadiska ich pravdivosti a preukázania rozhodujúcich skutočností a z odôvodnenia nie je zrejmé akým spôsobom zasiahlo uverejnenie predmetného článku do súkromia žalobcov a v čom spočíva závažnosť tohto zásahu. Absentuje tiež posúdenie intenzity ujmy žalobcov.

12. Prvostupňový súd v ďalšom konaní na pojednávaní konanom dňa 29.11.2011, na základe návrhu žalobcov súd, vydal uznesenie v ktorom určil, že v konaní bude pokračovať na strane žalovaného so spoločnosťou ako právnym nástupcom žalovaného, ktorý zanikol v dôsledku rozdelenia zlúčením ku dňu 01.07.2018.

13. Súčasne na vyššie uvedenom pojednávaní súd uznesením pripustil, s poukazom na ust. § 142 a nasl. CSP, zmenu žaloby v súlade s návrhom žalobcov v nasledovnom znení:
Žalovaný je povinný:

1.Ospravedlniť sa žalobcom, xxv prvom nasledujúcom čísle týždenníka ŽIVOT, ktorý bude pripravovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, rovnakým typom a veľkosťou písma ako uverejnený článok „xxspreneveril päť miliónov", vrátane nadpisu Ospravedlnenie rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol nadpis uvedeného článku, umiestnené bez reklamy ako jediný článok na samostatnej strane, na ktorej začínal aj uvedený článok a s rovnakým zámerom zaujať širokú verejnosť, v znení:
„ Ospravedlnenie "
„Spoločnosť Život Publishing, a.s. sa ospravedlňuje xxza neoprávnený zásah do práv na ochranu ich osobnosti spôsobený uverejnením článku „xxspreneveril päť miliónov" s podtitulom „Keby dnes „xxžil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu.", ktorý vyšiel v spoločenskom týždenníku CAS č. xxdňaxx, str. xxa ktorého autorom je redaktorxx. "
2.Nahradiť žalobcom xxnemajetkovú ujmu v peniazoch, a to vo výške 33.193,92 EUR, ktorú je povinný zaplatiť na bankový účet žalobkyne xxdo troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.
3. Zdržať sa ďalších a akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobností žalobcov uverejňovaním a rozširovaním nepravdivých informácií o osobe ich manžela a otca, zosnulého pánaxx.

14. V ďalšom konaní prvostupňový súd pokračoval v intenciách rozhodnutí súdov vyššieho stupňa. Predovšetkým vychádzal z právneho názoru NS SR formulovaného v uznesení, v ktorom rozhodoval o dovolaní voči rozsudku odvolacieho súdu. Z obsahu uznesenia NS SR vyplýva, že tento pri rozhodovaní o dovolaní a posudzovaní oprávnenosti nároku žalobcov podľa ustanovení občianskeho zákonníka vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, na základe ktorého bez ďalšieho dospel k záveru, že :
1.konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv otca a manžela žalobcov v 1.a2.rade,
2.žalobcovia v 1.a2.rade majú nárok na ochranu osobnosti, keď v bode 3 uznesenia v kontexte s konštatovaním, že pri zásahu do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti jedného z manželov alebo členov rodiny, ten istý zásah je zároveň zásahom do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti druhého manžela alebo iných členov rodiny uviedol, že bezpochyby aj v tomto prípade je dotknutá konkrétna fyzická osoba s univerzálnymi a individuálnymi vlastnosťami. Súčasne poukázal na to, že tieto osoby majú právo sa domáhať ochrany osobnosti aj podľa § 11 a 13 občianskeho zákonníka.

15. S poukazom na právny názor NS SR vyslovený v uznesení 3Cdo 84/2011, ktorým je súd nižšej inštancie viazaný, prvostupňový súd otázku existencie neoprávneného zásahu do osobnostných práv xxako otca a manžela žalobcov v 1.a 2.rade a existencie právneho nároku žalobcov považoval za právne vyriešenú. Pokiaľ ide o skúmanie spôsobu a rozsahu zásahu žalovaným do osobnostných práv žalobcov, súd vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, zo skutočností uvádzaných v písomných podaniach žalobcov, žalobkyňou v rámci jej výsluchu, ako aj zo skutkových okolností uvádzaných svedkami, ktorí aj keď nemajú subjektívny odstup od žalobcov, ich výpovede majú pre daný prípad relevantnú výpovednú hodnotu (bod 8.2.).

16. K spôsobu a rozsahu zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov sa žalobcovia vyjadrili podaním zo dňa 23.11.2018 ku ktorému doložili aj listinné dôkazy svedčiace o intenzite zásahu do ich osobnostných práv. V uvedenom podaní poukázali na to, že zosnulýxx, bol jedným z najvýznamnejších reprezentantov ľadového hokeja na Slovensku, s mnohými národnými a medzinárodnými úspechmi. V týždenníku zo dňa xxbol žalovaným uverejnený článok s názvom „xxspreneveril päť miliónov" s podnadpisom „Keby dnes „xxžil, sedel by vo väzení", ktorého vydavateľom zvolená forma a celkový obsah bola spôsobilá vyvolať v priemernom čitateľovi dojem, že pánxx, jeden z najvýznamnejších reprezentantov hokeja na Slovensku, spáchal trestný čin sprenevery, za ktorú bol uznaný za vinného a odsúdený na trest odňatia slobody, pričom iba jeho smrť zabránila výkonu trestu. Niet pochýb o tom, že dotknutý článok sa týka predovšetkým osobyxx, manžela žalobkyne 1 a otca žalobcu 2.
Obvinenie pána xxzo spáchania závažnej trestnej činnosti zo strany žalovaného formou písaného článku zverejneného v periodickej tlači dostupnej širokej verejnosti bolo negatívne v okruhu rodiny žalobkyne 1, najmä zo strany rodičov, v okruhu priateľov
a známych žalobkyne 1. Negatívny dôsledok obvinenia, prejavujúci sa v podobe zásahu do cti a dôstojnosti a nevyhnutne preniesol (osobitne v dôsledku jeho smrti, ktorá ako by dokazovala pravdivosť tvrdení v článku vydanom žalovaným) na jeho najbližšie osoby, manželku a deti, ktoré sa v očiach priemerného čitateľa stali tými, ktorí teraz profitujú zo sprenevery údajne spáchanej pánom xxa teda si zaslúžia morálne odmietnutie a odsúdenie, aké verejnosť obvykle prisudzuje páchateľom závažných trestných činov.

16.1. Nepravdivosť žalovaným zverejnených informácií o xx
a hrubosť a neprimeranosť spôsobu ich zverejnenia de facto ustálil Najvyšší súd SR v prvom uznesení NS SR, ktorý súčasne vyslovil právny názor :..„To, že článok za predmet záujmu zvolil iba osobu xx(nie aj osoby navrhovateľov), ale ešte samo osebe neznamená, že obsah článku nezasiahol do chránených osobnostných práv navrhovateľov."
a tiež záver, že „Nie je preto vylúčené, že ten istý zásah do niektorej súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti jedného z manželov alebo členov rodiny je zároveň zásahom do niektorej (rovnakej alebo odlišnej) súčasti všeobecného práva na ochranu osobnosti druhého manžela alebo iných členov rodiny. Bezpochyby je aj v tomto prípade dotknutá konkrétna fyzická osoba s univerzálnymi a individuálnymi vlastnosťami."
16.2. Vzhľadom na ustálený skutkový a právny stav v tomto prípade už de facto postačuje elementárna logika veci, že ak sa nepochybne preukázala nepravdivosť informácií zverejnených v predmetom článku ako aj ich neprimeranosť a hrubosť a zavádzajúci charakter vo vzťahu k čitateľovi, čo navyše ustálil Najvyšší súd SR, a tým došlo k zásahu do osobnostných právxx, došlo preukázateľne k zásahu aj do osobnostných práv žalobkyne 1 a žalobcu 2 ako jeho najbližšej rodiny. V článku boli uverejnené nasledovné informácie: xxspreneveril päť miliónov. Keby dnes populárny „xx" žil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu. xxtrápil päťmiliónový dlh a hrozba obvinenia z trestného činu sprenevery, nakoľko hrozila dehonestácia jeho mena a poškvrna celej rodiny. xxbol hazardným hráčom a z tohto dôvodu sa mala zhoršiť jeho finančná situácia. „Hokejové peniaze" teda použil pravdepodobne na vyrovnanie účtov či na ďalšie hazardovanie. Dlhy mali byť dôvodom samovraždy. Krátko pred smrťou malo podľa neoficiálneho vyjadrenia vyšetrovateľov dôjsť k prevodu staršieho rodinnému domu vo xxZáverečný odsek článku má titulok „xxposledné banány". xxmal jediným výstrelom dať svoje posledné dva góly, jeden do bránky justície
a druhý, vlastný.
16.3. Nie je pravdou, že pán xxspreneveril päť miliónov. Svedecké výpovede hokejových funkcionárov, vyjadrenie samotného hokejového zväzu preukázali, že k žiadnej sprenevere nedošlo.
V Konaní bolo preukázané, že pán xxžiadne peniaze nespreneveril.
Autor článku sám ustálil trestnú zodpovednosť pána xxa vymeral mu nepodmienečný trest odňatia slobody. Autor článku pri informovaní o celej kauze nepoužil ani raz podmieňovací spôsob, hoci vychádza z nepotvrdených operatívnych informácií policajných vyšetrovateľov.
Z výpovedí svedkov vyplynulo, že pán xxsa žiadnej trestnej činnosti nedopustil. Je všeobecne známe, že uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci, neznamená automaticky vinu konkrétnej osoby. Vzhľadom na to, že pán zomrel ešte pred začatím trestného stíhania, nemohli žalobcovia v zmysle vtedy platného Trestného poriadku žiadať
o pokračovanie trestného stíhania. Ako je uvedené už vyššie, pán xxsa žiadneho trestného činu nedopustil. Je všeobecne známou skutočnosťou, že začatie trestného stíhania vo veci nie vždy vedie k obvineniu konkrétnej osoby, ani nehovoriac o právoplatnom odsúdení osoby.
16.4. Pokiaľ ide o majetkové pomery pánaxx, ktoré bolo možné overiť
z pripojeného spisu z dedičského konania po poručiteľovixx. Informácie
o údajnej zadĺženosti pánaxx, existencii hneď niekoľkých veriteľov sa s prihliadnutím na obsah tohto spisu javia ako hrubo nepravdivé. Majetkové pomery pána xxmožno
v čase jeho úmrtia jednoznačne označiť za nadštandardné. Uvedenie neexistujúceho záväzku 5.000.000,- Sk ako dôvodu pre samovraždu pána xxje vyslovene osočujúce.
Zo spomínaného dedičského spisu vyplýva aj skutočnosť, že v článku spomínaný rodinný dom vo xxbol predmetom dedičského konania po pánovi xxi.
16.5. V článku zvolený spôsob informovania o dôvodoch samovraždy pána xxje v hrubom rozpore s novinárskou etikou a akoukoľvek úctou k osobe xxa jeho rodine. Autor uvádza údajnú spreneveru ako dôvod pre samovraždu jednoznačným spôsobom, tónom ktorý nepripúšťa akékoľvek pochybnosti.
16.6. V predmetnom článku sú posledné chvíle pána xxpopisované do najväčších podrobností, hoci ide len o autorove špekulácie. Označenie vchodu do budovy HC Slovan Bratislava v texte pod fotografiou tohto vchodu, ako „Brána smrti" ako aj ďalší text sú mimoriadne expresívne a nevedno, aký súvis má text k tejto fotografii súvis s obsahom samotného článku. Obdobne ako titulok vedľajšieho článku „Smrtiacu guľku si vpálil priamo doprostred čela". xxbol počas svojej kariéry aktívneho hokejistu u bratislavského publika mimoriadne obľúbený. Pokrik fanúšikov „xxbanán!", vychádzajúci z jeho spôsobu zakončenia a kanonierskych schopností bol a je na Bratislavskom zimnom štadióne notoricky známy, už aj s prihliadnutím na skutočnosť, že starší syn pánaxx, za hokejový Slovan Bratislava niekoľko rokov hrával. Použitie takejto športovej narážky

v bezprostrednej súvislosti so smrťou pána xxje hrubo neúctivé k pamiatke pána xxako vynikajúceho športovca a nemá žiadnu súvislosť s kauzou údajnej sprenevery.
16.7. Žalobcovia sú toho názoru, že útok na ich manžela a otca niekoľko rokov po jeho smrti, je výrazným zásahom do ich práva na ochranu osobnosti a pretrváva dodnes. Článok bol uverejnený vo vôbec prvom čísle periodika ČAS a je prvou správou na titulnej strane periodika. Počas rozsiahlej reklamnej kampane bol titulok článku použitý v rozhlase aj televízii. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že článok vyšiel v čase, kedy sa obvykle konajú Majstrovstvá sveta v ľadovom hokeji, ktoré priťahujú pozornosť nielen športovej verejnosti. Aj v súčasnosti sa v čase Majstrovstiev sveta v ľadovom hokeji objavujú
v televízii vo zvýšenej miere rôzne filmové ukážky z kariéry a života pánaxx. Je preto zrejmé, že v spoločnosti v určitých okamihoch neustále rezonujú myšlienky na pána xxako nielen hokejistu, ale aj človeka s pochybným konaním, keďže ho za kriminálnika označil autor článku žalovaného. Preto žalobkyňa 1 a žalobca 2 vníma osočenie ich otca žalovaným spred 17-tich rokov ako neustále mimoriadne citlivú tému hlboko zasahujúcu do ich osobnostných práv ako najbližšej rodiny xx
16.8. Je jednoznačné, že súčasťou práva na ochranu osobnosti je nepochybne aj právo na ochranu priezviska a rodinného života, rovnako ako právo na ochranu dobrej povesti zosnulého príbuzného (manžela a otca). 0 to viac, keď v čase uverejnenia článku bol spomínaný príbuzný už niekoľko rokov mŕtvy a k jeho smrti došlo za tragických okolností.
V konaní bolo preukázané, že žalobcovia boli po zverejnení článku vystavení zvýšenému záujmu svojho okolia o svoju osobu. Spochybňovanie osobnosti pána xxúspešného hokejistu na klubovej a reprezentačnej úrovni, slovenského kapitána tímu ČSSR na olympiáde v roku 1988 v Calgary, majstra sveta a účastníka dvoch zimných olympiád, rovnako úspešného funkcionára a manažéra na klubovej ale aj reprezentačnej úrovni, poukazovaním na jeho údajnú hráčsku závislosť, zlú finančnú situáciu, dokonca trestnú činnosť, zasiahlo výrazne negatívnym spôsobom do rodinného života žalobcov. V konečnom dôsledku žalobcovia poukazujú na skutočnosť, že i keď pán xxsa žiadneho trestného činu nedopustil, autorom zvolený štýl publikovania informácií v dotknutom článku by bol neprípustný aj v prípade pravdivosti informácie o údajnej trestnej činnosti pánaxx. Špekulovanie nad okolnosťami a príčinami tragickej smrti verejne známej osoby viac ako
3 roky po jej smrti urážlivým spôsobom je neakceptovateľné.
16.9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Citované zákonné ustanovenie demonštratívne, nie taxatívne, vymedzuje jednotlivé zložky práva na ochranu osobnosti. Občianska česť, ľudská dôstojnosť jednotlivca, jeho súkromie a meno sú v úzkej súvislosti s rodinným životom jednotlivca. Skutočnosť, že zosnulý príbuzný (manžel a otec žalobcov) bol žalovaným bez relevantných dôkazov verejne označený za defraudanta, zločinca, gamblera, zadĺženú osobu, ďalej, že žalovaný neprimeraným a znevažujúcim spôsobom špekuloval nad okolnosťami tragického skonu blízkeho človeka, bola a je spôsobilá hrubým spôsobom zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcov. S prihliadnutím na okolnosti úmrtia pána xxje verejné spochybnenie jeho čestnosti, majetkových pomerov a fabulovanie dôvodov pre jeho smrť spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcov. Pamiatka na otca a manžela, nielen pri verejne známej osobe, je neoddeliteľnou súčasťou práva na ochranu osobnosti každého jednotlivca. Aj pri informovaní o verejne známej osobe je nevyhnutné, aby tlač zachovávala všeobecne rešpektované zásady morálky, etiky a elementárnej slušnosti. Žalobcovia opätovne zdôrazňujú skutočnosť, že v čase publikovania článku bol pán xxviac ako tri roky po smrti, ku ktorej došlo za dodnes nie úplne vyjasnených skutočností.
16.10. Čo sa týka údajnej hodnovernosti uznesení OR PZ BA III, žalobcovia nemali možnosť dosiahnuť pokračovanie v trestnom stíhaní. Orgány činné v trestnom konaní neskúmali vinu alebo nevinu pánaxx, ale výlučne prípustnosť trestného stíhania.
V predmetnom článku sa odôvodnenie zastavujúceho uznesenia s uvedením popisu skutku prezentovalo ako právoplatný výrok súdu o vine a treste. Verejnosť má samozrejme právo byť informovaná aj o takomto rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní, nemožno však z takéhoto rozhodnutia automaticky bez pripustenia akýchkoľvek pochybností odvodzovať záver, že pán xxsa dopustil trestného činu. Ako je uvedené už vyššie, spôsob informovania o celom prípade však hrubo presahuje právo na slobodu tlače a je v rozpore
s obvyklým štandardom bulvárnej tlače. Ak došlo k verejnému vyhláseniu, že manžel a otec žalobcov, pán xxspreneveril významnú sumu peňazí, toto vyhlásenie sa nezakladalo na konkrétnych dôkazoch a tým došlo jednoznačne k dehonestujúcemu zásahu do občianskym zákonníkom chránenej intímnej sféry osobnosti pána xx
a žalobcov ako jeho dedičov a najbližších osôb.
Nepravdivé výroky o akejkoľvek osobe, spôsobilé svojim obsahom zasiahnuť jej česť

a dôstojnosť, sú vždy zásahom do osobného života nielen tejto osoby, ale i osôb jej blízkych, v tomto prípade žalobcov, nakoľko nepravdivosť týchto tvrdení bola spôsobilá znevážiť a aj znevážila občiansku povesť, česť a súkromie žalobcov samotných. Je nespochybniteľné, že občianska česť každého človeka sa okrem iného odvíja aj od povesti osôb, ktoré s ním sú alebo v minulosti boli v blízkom príbuzenskom vzťahu. V tomto prípade podľa nášho názoru postačuje, že v čase, kedy článok vyšiel, bola nepravdivosť takých výrokov spôsobilá znevážiť občiansku povesť žalobkyne 1 ako vdovy po xxa povesť žalobcu 2, ktorý musel ako maloletý celé svoje detstvo byť konfrontovaný s tým, prečo niekto osočoval jeho otca nepravdivými obvineniami, ktorý tragicky zahynul.
16.11. V čase zverejnenia článku nebolo žiadnym právoplatným rozsudkom súdu alebo rozhodnutím iného orgánu vyslovené spáchanie akejkoľvek trestnej činnosti a pán xxnebol právoplatne odsúdený za trestnú činnosť. Z uznesenia ČVS: OÚV-133/02-2001 zo dna 16.03.2001, ktorým bola vec odložená sa jasne uvádza, že ide o podozrenie zo spáchania trestného činu.
Voči pánovi xxnebolo preukázané ani len to, že bolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe.
Len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy (článok 50 ods. \ Ústavy Slovenskej republiky).
tomto prípade však autor článku žalovaného hrubý spôsobom tým, ako článok formuloval, de facto vyniesol rozsudok o tom, že xxje defraudant a kriminálnik.
Z elementárnej logicky racionálne zmýšľajúceho človeka s bežnou životnou skúsenosťou je zrejmé, že taký dojem článok v čitateľovi zanechal.
Ochrana práv novinárov šíriť informácie o otázkach všeobecného záujmu vyžaduje, aby konali v dobrej viere a na presnom skutkovom základe a poskytli „spoľahlivé a presné" informácie v súlade s novinárskou etikou. Druhý odsek čl. 10 Európskeho dohovoru
o ľudských právach so sebou nesie taktiež „povinnosti a zodpovednosť", ktoré sa rovnako aplikujú na médiá. Rovnako významná pre konkurujúce si záujmy, ktorými sa súd musí zaoberať, je skutočnosť, že podľa čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach (rovnako článok 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) sa každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje za nevinného, dokiaľ vina nebola preukázaná zákonným spôsobom (Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pedersen a Baadssraad proti Dánsku zo dňa 17.12.2004). Média môžu byť zbavené povinnosti overovať skutkové tvrdenia, ktoré sú urážlivé pre súkromné osoby, len úplne výnimočne. Otázka, či existujú dôvody pre toto zbavenie, sa posudzuje podľa toho, aká je povaha a stupeň tejto urážky a do akej miery môžu média považovať svoje zdroje za dôveryhodné vo vzťahu k tvrdeniam. Relevantné pre posúdenie rovnováhy medzi konkurujúcimi si záujmami je taktiež zásada prezumpcie neviny, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru, a podľa ktorej musí byť na osobu hľadenú ako na nevinnú, pokiaľ nie je súdom vyslovená vinná. (Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci White proti Švédsku zo dňa 19.12.2006).
Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.
Kritika nie je neoprávnená, ak nie sú prekročené medze kritiky vecnej (opierajúcej sa o pravdivé skutočnosti a vyvodzujúce z nich závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú) a ak je primeraná obsahom i formou. Záleží preto aj na označení jednotlivých javov, forme označenia konania občana, forme charakterizujúcej charakter a vlastnosti občana.
16.12. Pre odlíšenie kritiky od neoprávneného zásahu je rozhodujúce hľadisko pravdivosti, vecnosti, objektívnosti a kritikou sledovaného cieľa, čo je zjavne obvykle
z obsahu, formy a miesta prednesú kritiky. Prípustná kritika, ktorá nie je zásahom do práva na ochranu osobnosti, nemôže prekročiť medze vecnej a konkrétnej kritiky a musí byť primeraná čo do obsahu i formy. To platí i pre použité výrazy, formulácie, spojenia a pod., pričom podstatné je, že táto kritika nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu. O vecnú kritiku ide vtedy, keď vychádza z pravdivých východiskových podkladov. Súčasne však kritika z týchto východiskových podkladov musí vyvodzovať zodpovedajúce hodnotiace závery. V prípade, ak nie sú podklady a predpoklady, z ktorých vychádza, pravdivé, prípadne ak je hodnotiaci úsudok difamujúci, nemožno považovať kritiku za prípustnú. Kritika sa musí vyvarovať všeobecného posudzovania, ktoré sa neopiera o potrebné konkrétne skutočnosti, a kritika súčasne nemôže sledovať cieľ ohovárania, zahanbenia, urážky, prípadne škandalizácie určitej fyzickej osoby.
16.13. V predmetnom článku ale žalovaný v rozpore so zásadou pravdivosti, vecnosti a objektívnosti uvádzal ako fakt, že pán xxpäť miliónov slovenských korún spreneveril.
Za pokus o škandalizáciu pána xxmožno považovať nasledujúce tvrdenia redaktora: „Keby dnes populárny „xxžil, sedel by vo väzení. Minul totiž obrovskú sumu patriacu hokejovému zväzu... Hokejové peniaze teda použil pravdepodobne na vyrovnanie účtov či na ďalšie hazardovanie... xxsi uvedomoval, že ak sa príde na spreneveru piatich miliónov, odsúdia ho a pôjde sedieť... xxmal stále manko a v jeho

inak bystrej hlave sa to začalo miešať. Vedel, že sa musí postarať o ženu s tromi deťmi, vedel, že ak sa nedostane z problémov, bude musieť predať časť svojho majetku... xxso zákonom vybabral. Jediným výstrelom dal zároveň svoje posledné dva góly. Jeden do bránky justície. A druhý? To už bol vlastný sól..."
Okrem toho redaktor žalovaného v dotknutom článku bezdôvodne tvrdí, že motívom, prečo pán xxspáchal samovraždu, boli dlhy a hrozba obvinenia z trestného činu sprenevery.
„...xxmal stále manko a v jeho inak bystrej hlave sa to začalo miešať. Vedel, že sa musí postarať o ženu s tromi deťmi, vedel, že ak sa nedostane z problémov, bude musieť predať časť svojho majetku...xx so zákonom vybabral. Jediným výstrelom dal zároveň svoje posledné dva góly. Jeden do bránky justície. A druhý? To už bol vlastný sól..."
Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I vo veci prejednania dedičstva po poručiteľovi pánovixx, sp. zn. D 289/98, D not 56/98, vyplýva, že čistá hodnota dedičstva bola určená vo výške 27.635.252,60 Sk, teda je zrejme, že pán xxako predmet dotknutého článku skutočne „nemal za potrebu" spreneveriť akékoľvek peniaze patriace SZLH.
Skreslené údaje o Dušanovi Pašekovi v uverejnenom článku zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcov - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti. Pán xxbol totiž v rozpore so skutočnosťou nielen obvinený, ale žalovaným aj odsúdený zo spáchania závažnej trestnej činnosti, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou ostro odsudzovaná.
16.14. Ďalej uviedli, že je potrebné vziať do úvahy, že predmetný článok škandalizuje a hrubo osočuje pána xxv období, keď miera jeho vážnosti v slovenskej
a medzinárodnej verejnosti bola nadštandardná (pán xxbol jedným
z najvýznamnejších predstaviteľov československého a slovenského hokeja s mnohými národnými a medzinárodnými úspechmi).
16.15. Obvinenie pána xxzo spáchania závažnej trestnej činnosti bolo negatívne prijímané nielen na verejnosti a v hokejových kruhoch, ale aj v okruhu rodiny žalobcov, najmä zo strany rodičov, v okruhu priateľov a známych. Negatívny dôsledok obvinenia, prejavujúci sa v podobe zásahu do cti a dôstojnostixx, sa nevyhnutne preniesol (osobitne v dôsledku jeho smrti, ktorá ako by dokazovala pravdivosť tvrdení
v článku vydanom žalovaným) na jeho najbližšie osoby, manželku a deti, ktoré sa v očiach priemerného čitateľa stali tými, ktorí teraz profitujú zo sprenevery údajne spáchanej pánom xxa teda si zaslúžia morálne odmietnutie a odsúdenie, aké verejnosť obvykle prisudzuje páchateľom závažných trestných činov.
V súlade s odôvodnením najmä Prvého uznesenia NS SR možno konštatovať, že ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, citové, morálne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na ochranu osobnosti jednej z nich, dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie a česť druhej z nich takým spôsobom, ktorý je objektívne spôsobilý znevážiť jej česť a dôstojnosť.
16.16. Žalobcovia sa svojim návrhom domáhajú súdnej ochrany ich vlastného práva na ochranu osobnosti tak ako im toto právo priznáva § 11 a nasl. zákona č 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení. Majú za to, že ak došlo k verejnému vyhláseniu, že manžel a otec žalobcov spreneveril významnú sumu peňazí a toto sa nezakladalo na konkrétnych dôkazoch, došlo jednoznačne k dehonestujúcemu zásahu do intímnej sféry osobnosti žalobcov a títo majú plné právo domáhať sa ochrany svojej osobnosti.
S poukazom na vykonané dokazovanie a ustálené a záväzné právne názory Najvyššieho súdu SR v Prvom uznesení NS SR je zrejmé, že nepreukázala sa pravdivosť ani jedného z tvrdení
a hodnotiacich úsudkov v inkriminovanom článku žalovaného. Nepravdivé výroky o osobe xxboli jednoznačne zásahom do osobného života nielen jeho osoby, ale i osôb jemu blízkych t.j. žalobcov. Je nespochybniteľné, že občianska česť každého človeka sa okrem iného odvíja aj od povesti osôb, ktoré sú s ním alebo v minulosti boli v úzkom príbuzenskom prepojení.
Žalobkyňa 1 ako herečka, novinárka a súčasne manželka známej osobnosti xxje taktiež známou osobnosťou. Zásah do jej osobnostných práv bol teda o to intenzívnejší, že žalobkyňu 1 poznal väčší okruh verejnosti a spájal si ju s údajnou trestnou činnosťou pána xx
Žalobca 2 ako maloletý prežil detstvo, v ktorom bol konfrontovaný s tým, že jeho otec bol osobou, ktorá podľa autora článku žalovaného spreneverila milióny korún.
Samotná závažnosť zásahu do osobnostných práv žalobcov je daná závažnosťou nepravdivých informácii zverejnených žalovaným, pričom navyše žalobcovia traumu
z daného očiernenia prežívali mimoriadne závažne. Hrubosť, akou autor článku žalovaného očiernil xxrovnako tak zasiahla do osobnostnej sféry žalobcov a tento zásah pretrváva dodnes.

Dôkazom je aj rozhovor so žalobkyňou 1, ktorý bol zverejnený nedávno, v marci 2018.
V ňom žalobkyňa uviedla, že „Bolo mi naznačené, že som neželaná osoba. Nepozývali ma ani na oceňovanie Zlatý puk, asi sa báli, že tam prehovorím," myslí si a spomenie ešte jednu nepríjemnú situáciu. Keď v roku 2007 xxuvádzali im memoriam na Slovane do hokejovej Siene slávy, ich nezavolali. „Syn to pozeral v televízii, bol z toho smutný a pýtal sa, prečo tam nie je. Pritom videl, že sú na štadióne xxdeti z prvého manželstva. "
Pokiaľ ide o zásah do práv žalobcu 2, je zrejmé, že klamstvá, ktoré žalovaný
v inkriminovanom článku o xxzverejnil, sa dotkli aj jeho. Ako uvádza žalobkyňa 1 v predmetnom rozhovore: „xxsa vždy naňho pýtal, hoci bol malinky, prvé mesiace ho stále hľadal. Často sa o tom spolu rozprávame. Ako rástol, stále viac chcel poznať podrobnosti a môj názor, čo si o tom myslím," vzdychne si už po niekoľký razxx. „Syn sa nestal hokejistom. Vyrastal v tenisovom prostredí, veľa sa o svojom otcovi dozvedal aj touto cestou." „Kým xxžil, boli jeho rodičia s xxv kontakte. Po smrti sa
z neznámych dôvodov prestali o vnuka zaujímať, aj keď sa o to xxviackrát snažila. Takisto ani starší súrodenci z prvého manželstva nebohého hokejistu, xx, oňho nejavili a nejavia záujem, hoci si to ich otec želal. ,,Nechápem, prečo ho takto vylúčili z rodiny.
Ako dôkaz uvedených tvrdení žalobcovia priložili výtlačok z internetu xxListinné dôkazy boli riadne doručené žalovanému k vyjadreniu.
16.17. Ďalším dôkazom hrubého zásahu do osobnostných práv žalobcov je okrem iného verejní' diskusia dostupná pod uvedeným článkom. V ňom sa mnoho diskutujúcich opovrhujúci vyjadruje nielen o osobexx, ale aj o žalobkyni 1 (výpis diskusie pod online článkom).
16.18. Spôsob, závažnosť a prejav zásahov do osobnostných práv žalobcov sú preto preukázané, okrem iného aj s poukazom na záväzné právne a skutkové závery Najvyššieho súdu SR v Prvom uznesení NS SR. Za daných okolnosti je možné dôvodiť, že by vzniknutou nemajetkovou ujmou vzhľadom k intenzite a trvaniu nepriaznivého následku spočívajúceho
v znížení vážnosti xxa žalobcov v spoločnosti pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení žalobcov.
16.19. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovia vychádzali najmä
k závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, ktorá je daná mierou intenzity a neobmedzenou dobou trvania nepriaznivého následku.
Morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia v danom prípade s ohľadom na vyššie uvedené konkrétne okolnosti nepostačuje k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcov, nakoľko ich vážnosť a dôstojnosť
v spoločnosti bola difamujúcimi výrokmi publikovanými v periodickej tlači vydávanej odporcom znížená v najvyššej miere a bolo porušené ich právo na súkromie.
Pri úvahe, či sú splnené predpoklady k poskytnutiu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné predovšetkým prihliadnuť k vysokej intenzite nepriaznivého následku konania žalovaného spočívajúceho v znížení spoločenskej vážnosti tak xxako i žalobcov (viď dôkazy č. 1 a 2). Táto intenzita je daná predovšetkým značnou šírkou okruhu pôsobenia tohto následku, teda tým, že difamujúci výrok o sprenevere xxbol zverejnený v hromadnom oznamovacom prostriedku dostupnom širokej verejnosti a pretrváva dodnes, aj po 17-tich rokoch!
Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia
v peniazoch nestanovuje, zákon stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami - závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo) a z týchto musí pri svojom rozhodovaní
o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať.
Výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
16.20. Je zrejmé, že nepriaznivý následok trvá dodnes, preto suma, ktorú žalobcovia ako náhradu nemajetkovej ujmy žiadajú, je skôr symbolická a traumu ako takú iba ťažko nahradí. Ujma spôsobená žalobcom uverejnením článku žalovaným spočíva v znížení spoločenského postavenia žalobkyne 1, ktoré sa navonok prejavilo v strate pracovných príležitosti (ako herečke jej neboli ponúkané pracovné príležitosti), v poklese jej vážnosti
v spoločnosti, vytvorenia negatívneho mena v podnikateľskom prostredí.
16.21. U žalobcu 2 (v tom čase maloletého) sa prejavilo negatívnym prístupom časti jeho známych a kamarátov a dokonca rodiny. Vyvolanie takýchto zásahov bolo jednoznačne preukázané dokazovaním, ktoré bolo v Konaní vykonane.

17. Žalovaný sa k výsledkom vykonaného dokazovania vyjadril podaním zo dňa 23.11.2018 a 27.11.2018 v ktorom namietal, že uloženie povinnosti uverejniť ospravedlnenie na celej jednej strane týždenníka nespĺňa atribút primeranosti podľa § 13 ods. 1 O. z.. Súčasne namietal určitosť nároku na ospravedlnenie z dôvodu nevykonateľnosti. Ďalej namietal otázku existencie zásahu do osobnostných práv otca a manžela žalobcov v 1.a2.rade ako aj existenciu zásahu do osobnostných práv žalobcov, uplatnenie ich nároku na ochranu osobnosti podľa § 11 až 13 Obč. zák. a v neposlednej miere aj nárok na náhradu majetkovej ujmy.

18. K zásahu do osobnostných práv žalobcov a k právu na uverejnenie ospravedlnenia.
K existencii zásahu do osobnostných práv sa súd vyjadril v bode 15. Pokiaľ súd dospel k záveru, že na strane žalobcov došlo k zásahu do ich osobnostných práv konaním žalovaného, tak nárok žalobcov je dôvodný aj čo sa týka práva na uverejnenie ospravedlnenia v tlači. V danom prípade si žalobcovia uplatnili nárok na ochranu osobnosti pozostalej osoby , ktorý je potrebné vnímať ako neoprávnený zásah do súkromia.
18.1.Základom právnej úpravy ochrany súkromia je ustanovenie čl. 16 ods. 1 Ústavy
a ustanovenie čl. 8 Dohovoru. Právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje definovanie pojmu súkromie. Jeho definovanie nie je ani v medzinárodných dokumentoch. Napriek tomu je možné zo znenia medzinárodných dokumentov a ich výkladu dospieť k záveru, že tento pojem treba vykladať širšie a pod pojmom „súkromie" je treba rozumieť rodinný život, právo na meno, osobnú integritu, nedotknuteľnosť obydlia (napr. čl 7, 8. 10, 13, 32 Listiny, čl 8, 10, 13 Dohovoru) . Všeobecná deklarácia ľudských práv v ustanovení čl. 12 vymenúva niekoľko práv, ktoré je možné označiť za súkromné, nakoľko vyslovuje zákaz zasahovania do súkromného života, rodiny, domova, korešpondencie. Všeobecne možno konštatovať, že právo na súkromie predstavuje autonómiu osobnosti a tým je aj vyjadrením miery slobody fyzickej osoby. Od toho sa odvíja aj miera ochrany súkromia, pre ktorú je charakteristická vyššia miera ochrany pred možnými zásahmi štátu alebo tretích osôb do súkromia. Je treba zdôrazniť, že ochrana súkromia sa vzťahuje na všetky skutočnosti tvoriace súkromie fyzickej osoby, a to bez zreteľa na to, či zásah alebo informácia majú alebo nemajú difamujúci charakter. To v konečnom dôsledku znamená, že každý sa môže domáhať ochrany súkromia, pričom pre poskytnutie ochrany stačí iba to, že došlo k zásahu do súkromia. Nositeľom tohto práva je aj maloleté dieťa. Táto ochrana je zabezpečovaná okrem Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd aj Dohovorom o právach dieťaťa, podľa ktorej (článok 16 ods. 1) žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie, ani nezákonným útokom na svoju česť a povesť. Podľa článku 16 ods. 2 tohto Dohovoru má dieťa právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom.
18.2. Pokiaľ súd dospel k záveru (t.j. právny názor NS SR vyslovený v predmetnom konaní), že konaním žalovaného resp. jeho právneho predchodcu došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv manžela a otca žalobcov tým, že bol verejne s dešpektom k princípu prezumpcie neviny a bez akéhokoľvek právneho podkladu označený za páchateľa trestného činu a v konaní nebola spochybnená existencia rodinnej väzby žalobcov a poškodeného, tak je možné uzavrieť, že konaním žalovaného došlo aj k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Zverejnenie informácie o spoločensky neprijateľnom chovaní alebo konaní člena rodiny má logicky a bezpochyby vplyv na vnímanie ostatných členov jeho rodiny verejnosťou, na strane ktorej vznikajú pochybnosti o ich bezúhonnosti. Intenzita negatívneho vnímania spravidla býva podmienená závažnosťou konania alebo činu, ktorého sa člen rodiny dopustil. Spravidla túto skutočnosť nie je jednoduché doložiť reálnymi dôkazmi v podobe listín, nakoľko sa predovšetkým jedná o pocitovú záležitosť, o vnímanie reality, o zaznamenanie zmeny v správaní sa bezprostredného okolia, priateľov, známych, spolupracovníkov na základe ktorej prestávajú byť takýto členovia rodiny spoločensky aj pracovne žiaduci. O týchto skutočnostiach ale žalobcovia predložili nielen dôkazy, ale o týchto skutočnostiach vypovedali aj vypočutí svedkovia v predmetnom konaní, ktorí popisovali udalosti tak ako ich osobne vnímali. Ani žalobca v 2.rade, ktorý v tom čase bol maloletým dieťaťom, nebol ušetrený spoločenského ataku, nakoľko pokiaľ v spoločnosti rezonuje kauzaxx, zákonite sa téma presunie aj na úroveň detskej rozpravy. Z pohľadu dieťaťa, je problematické čeliť skutočnostiam, ktoré nedokáže rozumovo spracovať a ktoré odporujú jeho poznatkom a citovému vzťahu k osobe, ktorá je verejne pranierovaná. Žalobca v 2.rade nebol v konaní vypočutý, nakoľko v čase podania žaloby bol maloletý a jeho výsluch by bol pre neho traumatizujúcim zážitkom.

19. S poukazom na vyššie uvedené súd vyhovel žalobe žalobcov v časti uverejnenia ospravedlnenia, ktorého text považoval za dostačujúco konkrétny a primeraný vzhľadom k okolnostiam prípadu. Podľa názoru súdu je v obsahu ospravedlnenie dostačujúci odkaz na článok alebo články, ktorými malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcov, nie je nevyhnutné aby v rámci ospravedlnenia boli uvádzané

pasáže, ktorými došlo k zásahu do ich osobnostnej integrity, alebo ktoré nezodpovedali a nezodpovedajú realite, nakoľko sa nejedná o uplatnenie práva podľa tlačového zákona, kde zákon taxatívne stanovuje podmienky jeho realizácie. Taktiež okolnosť, že ospravedlnenie bude publikované v dvojnásobnom počte výtlačkov než ako bol uverejnený článok, ktorým došlo k zásahu do osobnostnej integrity xxa žalobcov súd nepovažuje za dostatočne významnú, nakoľko sa jedná o zmeny na strane žalovaného ku ktorým došlo v priebehu súdneho konania mimo pôsobenia žalobcu a vzhľadom na to, že týždenník ČAS už nevychádza, charakterovo aj periodicitou má k nemu najbližšie časopis ŽIVOT, ktorého vydavateľom je spoločnosť Život Publishing, a.s.

20. V prípade zamietnutia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd poukazuje na skutočnosť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je právom individuálnym. Pokiaľ žalobcovia žiadajú priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, každý musí špecifikovať jeho výšku vo vzťahu k svojej osobe, nakoľko výška nemajetkovej ujmy sa posudzuje individuálne k intenzite zásahu do osobnostnej integrity toho ktorého jedinca. Súd nie je povinný poučovať stranu sporu o nesprávnej formulácii petitu z hľadiska hmotného práva ako aj z hľadiska jeho vykonateľnosti nakoľko jednak v konaní strany sporu mali kvalifikované právne zastúpenie a jednak by konal v rozpore s procesným predpisom(CSP) a narušil by tým procesnú rovnováhu sporových strán v konaní. Žalobu súd v tejto časti zamietol pre neurčitosť a nevykonateľnosť, pritom na pojednávaní na ktorom vydal rozhodnutie vo veci samej dal dostatočný priestor k tomu, aby žalobcovia korigovali v tejto časti svoju žalobu.
21. Taktiež súd zamietol nárok žalobcov ohľadom zdržania sa ďalších a akýchkoľvek neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobností žalobcov uverejňovaním
a rozširovaním nepravdivých informácií o osobe ich manžela a otca, zosnulého pána xxnakoľko uplatnený nárok je neurčitý, zásahy alebo konania, ktorých sa má žalovaný zdržať je potrebné presne špecifikovať. Aby výrok o povinnosti zdržať sa ďalších zásahov, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana, mal súčasne povahu podkladu pre súdny výkon rozhodnutia je potrebné, aby rušivé činy boli vo výroku rozsudku presne popísané. Inak by nebolo možné totožnosť skutku posúdiť. Nestačí, ak má dôjsť k súdnemu výroku rozhodnutia, aby zásah bol individualizovaný len v odôvodnení rozhodnutia. Súd je viazaný žalobným návrhom čo do označenia skutočností, ktorými došlo k zásahu, čo sa dotýkal osobnosti občana a tak aj tu musí výrok rozsudku odpovedať na žalobný návrh. Ak nie je žalobný návrh dostatočne určitý, je povinnosťou súdu poučiť účastníkov konania v tom smere, aby bol žalobný návrh spresnený (Z111, s. 205 ods. 4 a 5 a s. 206 ods. 1). V danom prípade však žalobca bol v konaní kvalifikovane právne zastúpený a preto súd v zmysle § 160 CSP poučovaciu povinnosť nemá.

22. S poukazom na vyššie uvedené považoval súd za potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

23. O trovách konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 33%, čo predstavuje úspech v 1/3 uplatnených nárokov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach na Okresnom súde Bratislava I.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.